

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

Na broj: St-630/2018

Stečajni vjerovnik : Josip Šarko, OIB:16879109041, Milivoja Matošeca 12, Zagreb,
zastupan po punomoćniku Mariu Boniću, odvjetniku u Zagrebu

Dužnik: Stečajna masa iza KUMULUS d.o.o., OIB: 50095347513, zastupano po
stečajnom upravitelju Mariji Vujčić Turkulin

PODNEŠAK STEČAJNOG VJEROVNIKA -odgovor na zahtjev razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine-

punomoć u spisu

I. Rješenjem VTS RH, posl. br. PŽ-2350/2026 od 08.07.2026. t. I. izreke odbijena je žalba razlučnog vjerovnika kao neosnovana i potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl. br. St-630/2018 od 24.04.2026. u t. I. i V. izreke dok je t. II. izreke cit. rješenja VTS-a usvojena žalba različne vjerovnice i ukinuto rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl. br. St-630/2018 od 24.04.2026. u točkama:

- II. izreke kojom se odgađa namirenje razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić kojoj je tražbina osporena u iznosu od 4.146.119,20 EUR do završetka parničnih postupaka koji se vode pod posl. br. P-5/19 na Trgovačkom sudu u Splitu i P-341/20 na Općinskom građanskom sudu u Zagrebu
- III. izreke kojom je odlučeno da se iznos od 4.146.119,20 EUR po pravomoćnosti rješenja položi u sudski polog
- IV. izreke kojom se odbija prijedlog razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine za štetu radi odgode namirenja

U nastavku postupka drugostupanjski sud u t. 16. obrazloženja daje uputu prvostupanjskom sudu da „*nakon što se sudu dostavi obrazložení zahtjev za određivanjem jamčevine, sud prvog stupnja će utvrditi koliki bi iznos bio primjeren te donijeti odluku o tom primjerenom iznosu i pozvati treću osobu koja osporava tražbinu na uplatu jamčevine te će ako/kada jamčevina bude uplaćena odlučiti o odgodi namirenja.*“

II. Stečajni vjerovnik se u cijelosti protivi određivanju jamčevine jer bi isto u konkretnom slučaju predstavljalo neopravdano ograničenje prava na pristup sudu i sudsku zaštitu. Naime osporavatelj bi bio primoran uplatiti znatan novčani iznos vlastitog novca i time bi nužno bio izložen nesrazmjernom novčanom teretu, iako se sredstva stečena unovčenjem stečajne mase društva Kumulus d.o.o. u stečaju već nalaze na računu Suda obzirom je kupac iznos od 9.414.500,00 EUR u cijelosti uplatio 31.07.2024. te navedena sredstva nisu izložena riziku gubitka.

Nadalje, s obzirom na to da je stečajni vjerovnik Josip Šarko učinio osnovanim razloge za osporavanje predmetne tražbine, nedvojbeno su ispunjene pretpostavke za primjenu odredbe čl. 118. st. 3. OZ-a što potvrđuje i drugostupanjski sud u t. 12. obrazloženja kada navodi **kako je prvostupanjski sud pravilno odlučio odgoditi namirenje razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić „obzirom je različna vjerovnica**

tražbinu stekla od Petra Pripuza i Slobodana Ljubičića, a u tijeku su parnični postupci kojima se osporava nastanak tražbine tako i prijenos iste putem sklopljenih cesija."

Svaka odluka kojom bi se, unatoč učinjenim osnovanim razlozima za osporavanje osporene tražbine ovdje deklariranog razlučnog vjerovnika, odlučilo drugačije, bila bi ne samo u suprotnosti s izričitom zakonskom odredbom čl. 118. st. 3. OZ-a, već bi predstavljala i nezakonito pogodovanje jednoj strani u postupku te derogaciju prava stečajnih vjerovnika zajamčenog odredbama čl. 42. Stečajnog zakona, kao i uskratu prava da nadležni sud o tom osporavanju zakonito odluči. Svaki vjerovnik ili druga osoba koja pretendira da neku svoju tražbinu namiri iz novca dobivenog prodajom nekretnine na kojoj postoji razlučno pravo ovlaštena je osporavati to razlučno pravo.

Dakle, svaki razlučni vjerovnik, stečajni upravitelj, ali i svaki stečajni vjerovnik ima pravo osporiti tražbinu odnosno visinu tražbine i pravo razlučnih vjerovnika. Nalaganjem plaćanja jamčevine, **a koje predstavlja zakonom propisanu iznimnu mogućnost (a ne pravilo!), kada je to iz specifičnih razloga nužno da se odstupi od zakonskog imperativnog propisa da se odgodi namirenje uz rezervaciju**, predstavljalo bi negaciju propisanog pravila iz odredbe čl. 118. st. 3. OZ-a i svrhu takvog pravila, a konačno i neopravdanu restrikciju zakonom propisanog instituta osporavanja tražbine i razlučnog prava kao osnovnog instituta stečajnog postupka i svrhe tih postupaka te u konačnici ograničen pristup sudu ako bi svako osporavanje tražbine (koja je u konkretnom slučaju osnovano osporena na što nedvojbeno ukazuje priznanje jednog u tuženika u postupku P-341/2020) za sobom povlačilo obvezu plaćanja jamčevine, iako to niti sam zakon ne propisuje!

U konkretnom predmetu ne postoje opravdani razlozi za odstupanje od odredbe čl. 118. st. 3. OZ-a, a kojom je propisano (cit.) *„ako osoba koja je osporila tražbinu učini vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, sud će donošenje rješenja o namirenju osobe čija je tražbina osporena odgoditi do završetka parnice“*, a to posebno u situaciji kada:

- je iznos kupovnine kupac u cijelosti uplatio 31.07.2024., uplaćena sredstva se nalaze na računu suda te ista nisu izložena riziku gubitka;

- su osporavatelji ovdje sporne tražbine razlučnog vjerovnika učinili i više nego vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje obzirom da je u postupku P-341/20 (OGS ZG), a koji se vodi radi utvrđenja ništetnosti sklopljenih ugovora o cesiji iz kojih proizlazi ovdje sporna tražbina, jedan od tuženika u cijelosti priznao tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na njega odnosno priznao ništetnost Ugovora o cesiji 5, a posljedično tome i ništetnost daljnjih cesija koje iz Cesije 5 proizlaze, što realno upućuje i na nevaljanost preostalog dijela potraživanja odnosno nevaljanost ovdje sporne tražbine razlučnog vjerovnika;

- je obzirom na činjenicu priznanja sud dužan sukladno čl. 329. st. 3. donijeti djelomičnu presudu;

- je prednik aktualno deklariranog razlučnog vjerovnika Slobodan Ljubičić prijavio tražbinu u gotovo istovjetnom iznos kao njegov prednik Petar Pripuz, a nakon što je tražbina osporena Slobodan Ljubičić je povukao svoju prijavu tražbine, dok je Petar Pripuz, nakon pokretanja parnice radi utvrđenja osnovanosti osporavanja njegove tražbine, predmetno potraživanje cesijom prenio upravo na Slobodana Ljubičića, ovaj na Ines Ljubičić, a što sve upućuje na nezakonito postupanje;

- razlučni vjerovnik nije taj koji bi trpio štetu odgodom namirenja osnovano osporene tražbine, već bi ostali sudionici stečajnog postupka trpili štetu isplatom sporne tražbine, obzirom da priznanje tužbenog zahtjeva nije procesno irelevantna okolnost, nego upravo suprotno, ono dodatno potvrđuje da u postupku P-341/2020 postoje realni i konkretni izgledi donošenja odluke koja može neposredno utjecati na pravnu osnovu tražbine koja je predmet ovog postupka, a koja ne postoji barem u nespornom dijelu obuhvaćenim priznanjem tuženika u postupku P-341/20. Izvjesno je da bi isplatom sporne tražbine razlučnog vjerovnika,

ostali sudionici stečajnog postupka kojima se time nanosi evidentna šteta bili primorani naknadno pokretati postupke radi zaštite svojih prava i interesa;

- jamčevina, kao iznimno procesno sredstvo zaštite interesa svih sudionika stečajnog postupka koji se imaju namirivati u tom stečajnom postupku, ni u kojem slučaju ne može biti korišteno kao sredstvo zaštite razlučnog vjerovnika koji u ovom stečajnom postupku nastoji ostvariti potraživanje, a koje su prethodno njegov prednik Slobodan Ljubičić, i njegov pak prednik Petar Pripuz, na prijevaran način, pokušali prijaviti istu tražbinu svaku u svoje ime, dakle dva puta namiriti istu spornu tražbinu, u čemu nisu uspjeli jer je Slobodan Ljubičić, nakon osporavanja tražbine povukao svoju prijavu, ali ju je onda pak navodno stekao spornom cesijom;

- nastavak cit. odredbe čl. 118.st.3. propisuje (cit.) "**iznimno**, sud može donošenje rješenja o namirenju i namirenje te osobe **uvjetovati davanjem jamčevine**", odnosno ukoliko razlučni vjerovnik smatra da mu odgodom namirenja nastaje šteta tada je upravo on taj koji bi trebao položiti jamčevinu na sudu kako bi ishodio rješenje o namirenju svoje osporene tražbine, iako je navedeno također samo iznimna mogućnost.

Prije svega, radi izbjegavanja bilo kakvih dvojbi u vezi sa sadržajem zakonske odredbe koja je predmet tumačenja, potrebno je reproducirati tekst čl. 118. st. 8. Ovršnog zakona, koji glasi:

*„Na prijedlog osobe čija je tražbina osporena sud **može** odgodu donošenja rješenja o namirenju i namirenje tražbine te osobe uvjetovati davanjem primjerene jamčevine za štetu koju bi ta osoba mogla pretrpjeti zbog odgode namirenja. Ako osoba koja je osporila tražbinu ne da primjerenu jamčevinu u roku koji joj je određen, smatrat će se da tražbina nije osporena.“*

Dakle **IZNIMNO**, donošenje rješenja o namirenju i namirenje sporne tražbine može se uvjetovati davanjem jamčevine, odnosno **sud može, ali i ne mora** odgodu namirenja uvjetovati davanjem primjerene jamčevine.

Stoga je sasvim nejasno na temelju čega drugostupanjski sud izvodi u cijelosti pogrešan zaključak u t. 14. i 15. obrazloženja rješenja kada navodi da bi prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu čl. 118. st. 8. Ovršnog zakona i da bi pogrešno odbio prijedlog za određivanjem jamčevine jer (cit.) da „*sam zakon uopće ne propisuje mogućnost suda da u potpunosti odbije zahtjev za davanje jamčevine*“ kada iz citiranog sadržaja zakonske odredbe ne proizlazi da bi sud bio dužan po prijedlogu za određivanjem jamčevine postupiti odnosno takav zahtjev djelomično ili u potpunosti prihvatiti, a ne u potpunosti odbiti (?).

U nastavku drugostupanjski sud u t. 16. obrazloženja daje uputu prvostupanjskom sudu da „*nakon što se sudu dostavi obrazloženi zahtjev za određivanjem jamčevine, sud prvog stupnja će utvrditi koliki bi iznos bio primjeren te donijeti odluku o tom primjerenom iznosu i pozvati treću osobu koja osporava tražbinu na uplatu jamčevine te će ako/kada jamčevina bude uplaćena odlučiti o odgodi namirenja.*“

Napominje se kako je razlučni vjerovnik, prethodno uputi VTS-a, već podnio prijedlog/zahtjev za određivanjem jamčevine u podnesku od 22.02.2026. pa ponovno u podnesku od 05.03.2026., da bi stečajni vjerovnik Josip Šarko (iako je i stečajni vjerovnik Darko Turopoljac osporio tražbinu razlučnog vjerovnika) trebao položiti jamčevinu u iznosu od 825.696,83 EUR, a što čini 20% iznosa navodne tražbine razlučnog vjerovnika jer da bi razlučni vjerovnik provedbom zakonite odgode namirenja trpio "sigurnu štetu", koji navodi su prije svega neosnovani i nedokazani.

Dokaz: - uvid podneske razlučnog vjerovnika od 22.02.2026. i 05.03.2026., prileže spisu

Nastavno na podneseni prijedlog/zahtjev, prvostupanjski sud je pravilno, u sada ukinutoj t.IV. izreke rješenja posl. br. St-630/2018, odbio prijedlog razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine za štetu radi odgode

namirenja uz obrazloženje da, a budući da iz navoda razlučnog vjerovnika u podnescima od 22.02.2026. i 05.03.2026., ne proizlazi nastupanje štete na koju se poziva niti je istu učinio vjerojatnom i izvjesnom te dokazao ispunjenje svih zakonom propisanih elemenata za postojanje štete.

Slijedom svega navedenog, protivno je citiranoj odredbi čl. 118. st. 8. OZ-a usvajati prijedlog za određivanjem jamčevine samo zbog činjenice njegova podnošenja, bez adekvatnog ispitivanja osnovanosti takvog zahtjeva, a uzimajući u obzir sve okolnosti predmetnog slučaja, budući da iz sadržaja navedene zakonske odredbe jasno proizlazi kako je odluka suda o određivanju jamčevine **moгуćnost, a ne zakonska obveza odnosno imperativ**.

O prijedlogu/zahtjevu razlučnog vjerovnika prvostupanjski sud je, uostalom, već bio donio odluku pa je nejasno zašto bi sada, kako to upućuje VTS-a, trebao ponovno odlučivati o sadržajno istom zahtjevu i isti zahtjev protivno odredbi čl. 118. st. 8. usvojiti iako zakonska odredba isto predviđa samo kao iznimku, a ne redovno pravilo.

III. Nadalje, sve i kada bi prvostupanjski sud naložio plaćanje jamčevine, a čemu se stečajni vjerovnik izričito protivi, „obrazloženi“ zahtjev razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine u cijelosti je neosnovan, nezakonit, a u konačnici i protivan uputi VTS-a.

Prema uputi VTS-a onaj koji traži uplatu jamčevine, ovdje razlučni vjerovnik, „*mora u zahtjevu za uplatom jamčevine obrazložiti ekonomske parametre zahtjeva na isti način na koji bi potraživao štetu zbog kasnije uplate (npr. kamate na oročene štedne uloge ili dokazan iznos moguće štete i sl.)*“

Dakle, a prema cit. uputi drugostupanjskog suda, eventualna imovinska šteta mogla bi se promatrati kroz izgublenu korist u visini prinosa koji bi se mogao ostvariti oročenjem predmetnih novčanih sredstava kod poslovne banke.

Čak i kada bi se, isključivo argumentacije radi, prihvatila pretpostavka da bi iznos od 4.146.119,20 EUR tijekom određenog razdoblja bio deponiran na računu suda (iako i dosada već stoji na istom tom računu suda dvije godine!), eventualna imovinska šteta mogla bi se promatrati, prema uputi VTS-a, kroz izgubljeni prinos koji bi se mogao ostvariti oročenjem sredstava kod poslovne banke.

Aktualni tržišni uvjeti jasno pokazuju da su kamatne stope na oročene depozite u rang od 0,30% do 1%. Tako pojedine poslovne banke nude godišnje kamatne stope reda veličine 0,30 % (Zagrebačka banka d.d.), 0,50 %, (Erste & Steiermärkische Bank d.d.), i sl., a koji podaci su javno dostupni.

Čak i da sud naloži plaćanje jamčevine, što bi bilo kontradiktorno njegovoj ranijoj odluci i obrazloženju, a u konačnici protivno samoj odredbi čl. 118. st. 8. OZ-a koja **ne nalaže obvezu određivanja jamčevine, nego istu predviđa kao mogućnost**, visina jamčevina se ne bi mogla odrediti u iznosu kako ju iskazuje razlučni vjerovnik nego eventualno, uzimajući u obzir navedene javno dostupne podatke.

S druge strane, prijedlog/zahtjev razlučnog vjerovnika je da se odredi jamčevina za minimalno tri godine (?) odgode namirenja tražbine, a vezano za godišnju stopu zsk od 6,15% u ukupnom iznosu od 764.958,99 EUR (3 x po 254.986,33 EUR), obzirom da istu očito smatra „primjerenom“ .

Prije svega, zatezne kamate se sukladno čl. 29. st. 1. Zakona o obveznim odnosima duguju ako dužnik zakasni s ispunjenjem novčane obveze koju duguje.

Između razlučnog vjerovnika i ovdje stečajnog vjerovnika ne egzistira obveznopravni odnos temeljem kojeg bi stečajni vjerovnik bio dužan ispuniti kakvu novčanu obvezu razlučnom vjerovniku pa slijedom toga ne može doći u zakašnjenje niti dugovati kakve zatezne kamate !!!

U konkretnom, vodi se stečajni postupak čiji je cilj sukladno čl. 2. st. 2. Stečajnog zakona provesti skupno namirenje vjerovnika stečajnoga dužnika, unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstava vjerovnicima, a imovina stečajnog dužnika KUMULUS d.o.o. je unovčena putem neposredne pogodbe te novac dobiven kupoprodajom stoji na računu suda od 31.07.2024.

Osporena tražbina razlučnog vjerovnika ne predstavlja dugovani novac odnosno novčanu tražbinu razlučnog vjerovnika prema stečajnom vjerovniku, stoga ista ne može za sobom povlačiti obračunavanje zzk pa posljedično šteta ne može biti iskazana u vidu obračunate zzk na osporenu tražbinu razlučnog vjerovnika.

Nadalje, razlučni vjerovnik svoj zahtjev za određivanjem jamčevine temelji na isključivo hipotetskim i paušalnim pretpostavkama da bi sredstva ostala deponirana na računu suda do pravomoćnog okončanja postupaka P-341/20 i P-5/19, koji da bi trajali minimalno deset godina. (?)

Takva tvrdnja nije potkrijepljena niti jednim dokazom, niti se može preispitati temeljem ikojeg objektivnog kriterija, već se temelji isključivo na subjektivnoj procjeni razlučnog vjerovnika i općenitim ocjenama o (ne)učinkovitosti hrvatskog pravosuđa, koja ne može predstavljati pravno relevantnu osnovu za odlučivanje u ovom postupku pa niti biti mjerodavna pri procjeni visine primjerenog iznosa jamčevine kako to u svome prijedlogu/zahtjevu navodi razlučni vjerovnik kada istu iskazuje kao umnožak broja "očekivanih" godina trajanja sudskih postupaka, i neosnovano, kako je gore obrazloženo, obračunate zzk na osporenu tražbinu razlučnog vjerovnika.

Osim toga, neprimjereno je da razlučni vjerovnik vlastiti prijedlog/zahtjev opravdava tvrdnjom kako je "općepoznata činjenica" da sudski i žalbeni postupci u Republici Hrvatskoj traju izrazito dugo. Analogijom, a uzimajući u obzir navedeno pod t.IV u nastavku ovog podneska, općepoznata činjenica je i način poslovanja pojedinih sudionika ovog stečajnog postupka.

Štoviše, upravo navodi razlučnog vjerovnika dovode u pitanje dosljednost njegova procesnog postupanja. Naime, kao jedan od tuženika u postupku P-341/20, razlučni vjerovnik tvrdi da je postupak usporen zbog smrti triju tuženika i neriješених ostavinskiх postupaka njihovih nasljednika.

Međutim, ako doista smatra da navedena okolnost neopravdano odugovlači postupak, postavlja se potpuno opravdano pitanje zašto nije poduzeo adekvatne pravne radnje koje zakon predviđa, uključujući i imenovanje privremenog skrbnika ostavine. Umjesto aktivnog procesnog djelovanja radi ubrzanja postupka, razlučni vjerovnik sada upravo navodnu dugotrajnost toga istog postupka nastoji iskoristiti kao argument u svoju korist. Pritom je jasno da razlučni vjerovnik ondje odugovlači postupak jer je u tom postupku P-341/20 jedan od tuženika priznao tužbeni zahtjev i ispunjene su procesne pretpostavke za donošenje djelomične presude sukladno čl. 329. st. 3. Zakona o parničnom postupku u odnosu na tog tuženika, a što ima nepovoljan ishod za razlučnog vjerovnika.

Navedeno priznanje tužbenog zahtjeva nije procesno irelevantna okolnost, nego upravo suprotno: već sama činjenica da je III/tuženik u navedenom postupku priznao tužbeni zahtjev i ništetnost Ugovora o cesiji 5, a posljedično tome i ništetnost daljnjih cesija koje iz Cesije 5 proizlaze dodatno potvrđuje da će u postupku P-341/2020 izvjesno biti donijeta odluka koja neposredno utječe na pravnu osnovu tražbine koja je predmet ovog postupka.

Nadalje, izvjesna je i nevaljanost preostalog dijela potraživanja, budući da se i ostatak tražbine koju tvrdi da ima aktualni razlučni vjerovnik Ines Ljubičić i nositelj sporne tražbine, (pravni sljednik S.Ljubičića, ovaj P. Pripuza) temelji na istom nizu spornih pravnih poslova i lancu nevaljanih ustupa.

Ako bi u postupku P-341/2020 bilo utvrđeno da su ugovori o cesiji ništetni, tada bi otpala pravna osnova na kojoj se temelji prijavljena i osporena tražbina, odnosno otpala bi osnova za daljnji prijenos te tražbine na Slobodana Ljubičića, a potom i na Ines Ljubičić.

Dakle, „obrazloženi“ prijedlog/zahtjev razlučnog vjerovnika je neosnovan te predstavlja pokušaj neravnomjernog opterećenja stečajnog vjerovnika koji se pravodobno i zakonito koristio zakonskim sredstvima osporavanja tražbine i osiguranja te razlučnog prava (do kojeg je došlo nezakonitim radnjama N. Đondića), a pritom se sugerira neravnomjerni teret angažiranjem vlastitih sredstava osporavatelja, dok s druge strane zakonski imperativ pravila iz čl. 118. st. 3. i 4. o odgodi namirenja te rezervaciji sredstava na računu suda ne traži od imatelja osporavane tražbine nikakvu činidbu, niti mu istima nastaje kakva značajnija šteta.

Pokušaj prebacivanja financijskog tereta kroz određivanje jamčevine na osporavatelje ovdje sporne tražbine razlučnog vjerovnika, s očitom namjerom stvaranja pritiska i odvratanja od osporavanja tražbine zbog mogućih financijskih posljedica, predstavlja zlouporabu procesnih ovlasti.

Zaključno, rezervacija sredstava na računu suda do donošenja pravomoćne odluke o osnovanosti osporavanja nikako se ne može smatrati štetom niti štetnom radnjom u smislu pravilnog i zakonitog namirenja svih stečajnih vjerovnika i ostalih sudionika koji se namiruju u predmetnom stečajnom postupku.

IV. Stečajni vjerovnik posebno ukazuje na određene procesne nepravilnosti koje dovode u pitanje zakonitost postupanja i poštivanje načela jednakosti oružja.

a) Naime, rješenje VTS RH, posl. br. PŽ-2350/2026 od 08.07.2026. objavljeno je na e-Oglasnoj ploči sudova tek 17.07.2026. u 08:59 sati, pri čemu je upravo tim rješenjem razlučni vjerovnik pozvan dostaviti obrazloženi zahtjev za određivanje jamčevine. Međutim, iz samog podneska razlučnog vjerovnika proizlazi da je isti potpisan 16.07.2026. u 18:24 sati, dakle prije nego što je predmetno rješenje uopće objavljeno na e-Oglasnoj ploči sudova.

Napominje se kako cit. rješenje nije bilo dostavljeno prije njegove javne objave punomoćniku stečajnog vjerovnika u pretinac putem e-komunikacije.

Sukladno čl. 12. st. 1. Stečajnog zakona, sudska pismena dostavljaju se objavom na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova, osim ako zakonom nije drukčije određeno slijedom čega ostaje potpuno nejasno na koji je način razlučni vjerovnik mogao postupiti po uputi sadržanoj u rješenju koje u tom trenutku nije bilo objavljeno niti dostupno ostalim sudionicima postupka ?!

Takva okolnost objektivno stvara ozbiljnu sumnju da je pojedinom sudioniku postupka, ovdje razlučnom vjerovniku, sadržaj rješenja bio poznat prije njegove objave, čime se dovodi u pitanje zakonitost postupanja sudova, njihova neovisnost i nepristranost, načelo kontradiktornosti te načelo jednakosti oružja kao sastavni dio prava na pravično suđenje iz članka 29. Ustava Republike Hrvatske i članka 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Opisano je samo jedna u nizu ozbiljnijih nepravilnosti i nezakonitosti tijekom provođenja ovog stečajnog postupka, a na koje je stečajni vjerovnik više puta ukazivao.

b) Dana 14.02.2026. godine održan je sastanak između punomoćnika razlučnog vjerovnika i punomoćnika stečajnog vjerovnika, pri čemu je punomoćnik razlučnog vjerovnika na stol stavio rješenje VTS RH, poslovni broj PŽ-4890/2025 od 03.02.2026, iako navedeno rješenje u tom trenutku još nije niti bilo javno objavljeno. Navedena okolnost upućuje na činjenicu da je sadržaj predmetnog rješenja bio dostupan određenim osobama prije njegove službene javne objave.

Na traženje stečajnog vjerovnika da se provede interna istraga ured predsjednika VTS dao je paušalni odgovor u dopisu broj: 53-SU-171/2026-2 od 19.02.2026. da (cit.) „predsjednik suda ne može utjecati na to

tko od ovlaštenih osoba (i/ili drugih osoba izvan suda), a koje imaju pristup sustavu e-Spis, pregledava spis niti tehnički kontrolirati ispisivanje dokumenata prije službene otpreme jer je to određeno Pravilnikom o radu u sustavu e-Spis."

Dokaz: - podnesak/dopis stečajnog vjerovnika
- dopis VTS RH broj: 53-SU-171/2026-2 od 19.02.2026

Nejasno je zašto se ponavljaju isti propusti, a na koje je stečajni vjerovnik više puta ukazivao te ignorira potreba pojačanog nadzora u predmetnom stečajnom postupku.

Iako ovdje nije sasvim relevantno, ukazuje se i da je stečajni vjerovnik Josip Šarko bio primoran podnijeti kaznenu prijavu protiv Vedrana Podlipca, punomoćnika razlučne vjerovnice, zbog okolnosti da je isti po drugi puta zatražio naplatu već ranije naplaćene tražbine.

Dokaz: - kaznena prijava Josipa Šarka od 01.07.2026.

Iz tijeka i zbira postupanja ovog dugogodišnjeg postupka, nameće se zaključak da aktualno deklarirani razlučni vjerovnik Ines Ljubičić, kao sljednik Slobodana Ljubičića, a ovaj sljednik Petra Pripuza, i njihovi punomoćnici raznim procesnim vratolomijama, nedopuštenim radnjama i pritiscima uspijevaju utjecati na niz nepravilnosti u postupanju sudova, otežanje postupaka itd.

V. Imajući u vidu da je VTS u ovom predmetu već više puta ukidao odluke prvostupanjskog suda, točnije 4 puta, i davao upute za daljnje postupanje, krajnje je vrijeme da sud konačno privede kraju ovaj postupak te da se namire tražbine vjerovnika koje nisu sporne, jer novčanih sredstava za namirenje ima dovoljno upravo zahvaljujući poslovnoj sposobnosti Josipa Šarka, a ne da se sud već dvije godine isključivo bavi sa spornom tražbinom „razlučnog“ vjerovnika Ines Ljubičić. Sa ovakvim postupanjem- odugovlačenjem suda, čini se ogromna šteta svim ostalim vjerovnicima te se zanemaruje temeljni cilj stečajnog postupka, a to je unovčenje imovine stečajnog dužnika radi namirenja vjerovnika, uz istodobnu zaštitu i očuvanje stečajne mase na dobrobit svih vjerovnika.

Slijedom svega navedenog, stečajni vjerovnik predlaže odbiti zahtjev razlučnog vjerovnika od 16.07.2026. za određivanjem jamčevine kao neosnovan.

Stečajni vjerovnik po punomoćniku: